

ละคร

เป็นเส้นทางแห่งการเรียนรู้
ละครสร้างชีวิต ละครสร้างลมหายใจ

ศิลปะ สร้างสุขภาพ

ศิลปะสร้างสุข วัฒนธรรมสามสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน

ฉบับที่ 41 เดือนมิถุนายน-กรกฎาคม 2561

www.artculture4health.com

เยาวชนพลังบวก
Youth Drama Plus

ในฉบับ
พบกับ

11 รู้เท่าทันสื่อออนไลน์ :
อย่าปล่อยให้เหล่า-บุหรี่ปาลงเรา

18 ความฝัน

15 ฝันที่โหดร้าย... ใครจะอยากให้เกิดขึ้นจริง?

20 ศิลปะสร้างสุข

วัฒนธรรมสามสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน

เปิดบ้าน... ศิลปะสร้างสุข

สวัสดีครับภาคีเครือข่ายแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. จากการทำงานที่ผ่านมาเราได้มุ่งสร้างคุณค่าและอัตลักษณ์ทางสื่อศิลปวัฒนธรรมเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสร้างเสริมสุขภาพทั้งในระดับปัจเจก ระดับชุมชน ระดับสังคม โดยพัฒนาเครือข่ายเยาวชน เครือข่ายศิลปิน เครือข่ายผู้นำชุมชน เพื่อเป็นตัวแทนในการเปลี่ยนแปลงที่เป็นพลวัต

จากการสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างมีส่วนร่วมในชุมชนทั้งทางกายภาพและชุมชนทางความคิด ใช้เครื่องมือสื่อศิลปวัฒนธรรมทั้งสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนและสื่อศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยที่สอดคล้องกับบริบท สถานการณ์และกลุ่มเป้าหมายเป็นกระบวนการทางสังคมที่ก่อให้เกิดศิลปะสร้างสรรค์ พื้นที่สร้างสรรค์ ชุมชน-สังคมต้นแบบ ที่มุ่งหวังการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ค่านิยมทัศนคติและพฤติกรรมสุขภาพะ เน้นจิต-ปัญญา สร้างระบบกลไกคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมอันเป็นรากฐานสำคัญของภาคีสุขภาพะสังคมสุขภาพะนำไปสู่การสร้างนโยบายกลไกความเข้มแข็ง ชีตความสามารถ สมรรถภาพในการจัดการดูแลสมรรถภาพของตนเองสังคมสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการมีสุขภาพะและสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืน

ฉบับนี้เรามีเรื่องราวการทำงานที่เข้มแข็งของเด็กและเยาวชนในโครงการต่างๆ มาฝากกันหลากหลายกิจกรรมอย่างโครงการละครและภาพยนตร์เยาวชนนักสื่อสารสุขภาพะพลังบวก โครงการที่ใช้กระบวนการละครมาพัฒนาและสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างสร้างสรรค์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคม และทางปัญญา ให้กับเด็กและเยาวชนที่ร่วมโครงการทั้งยังเน้นให้ความสำคัญกับพื้นที่ด้วยการนำเสนอเรื่องราวที่เป็นศิลปวัฒนธรรม เรื่องเล่า วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ในชุมชนมาเล่าผ่านกระบวนการละคร แล้วใช้เผยแพร่ต่อเพื่อสร้างความรักษ์ ห่วงแทน หรือแม้แต่สร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นร่วมกันของคนในวัยต่างๆ และกลับมาทำประโยชน์ให้กับพื้นที่ต่อไปหลังจากที่กระบวนการละครได้เริ่มทำงานไป ซึ่งจะมีกิจกรรมอะไรเกิดขึ้นบ้างสามารถติดตามได้ในฉบับครับ

ต่อมาเป็นเรื่องราวการประสบความสำเร็จในการทำงานของเยาวชนในโครงการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ : อย่ายปล่อยให้เหล่า-บุหรี่มาลวงเรา ที่ได้มีการนำผลงานที่ได้จำนวน 30 ผลงานทั้งในประเด็นคลิปลั่น และมีคลิวิตีโอมาจัดแสดงและประกวดหาสุดยอดผลงานในแต่ละประเด็นด้วย ซึ่งผลงานที่คว่ำรางวัลสูงสุดไปครองคือผลงานคลิปลั่นเรื่อง สติ (sa-ti) โดยทีม Art' Gallery จากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่สามารถผลิตผลงานจนสามารถคว่ำรางวัลถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ไป ขอแสดงความยินดีด้วยครับ และสำหรับใครที่ไม่ได้ไปร่วมงานในวันนั้นในฉบับนี้เรานำภาพบรรยากาศและประกาศผลรางวัลทั้งหมดมาฝากด้วย ติดตามได้ในฉบับเช่นกันครับ

เรื่องราวที่และกิจกรรมที่เกิดขึ้นจากการสนับสนุนของแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ยังมีอีกมากมายที่น่าสนใจทั้งผลงานการเขียนเรื่องสั้นและคลิปลั่นจากโครงการผลิตสื่อสร้างสรรค์ หัวข้อ “สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม” ทั้งในประเด็น 1.ประเด็นรู้เท่าทันสื่อ 2.ประเด็นสิ่งแวดล้อม 3.ประเด็นสุขภาพะในชุมชน 4.ประเด็นความรุนแรง 5.ประเด็นกลุ่มอ่อนไหวและเปราะบาง (เด็กพิเศษ, คนพิการ, คนยากไร้, ผู้ถูกกระทำ, ผู้กระทำ ความผิด) และ6.การรู้เท่าทันการพนันบอล ออกมาจำนวนมากถึง 79 ผลงาน โดยแบ่งเป็นงานเขียน-เรื่องสั้น-บทความจำนวน 46 เรื่องสั้นและคลิวิตีโอสั้นจำนวน 33 เรื่อง ซึ่งเราจะทยอยนำมาฝากกันสามารถติดตามได้ในทุกๆ ฉบับครับ หรือสามารถติดตามชมและอ่านออนไลน์ได้ที่ เว็บไซต์และแฟนเพจ สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม ได้ครับ ที่ www.artculture4health.com/mass ครับ

จุดสารศิลปสร้างสุขยังมีความน่าสนใจอีกหลากหลายโครงการหลายกิจกรรม อ่านแล้วสามารถติชมเข้ามากันได้ครับที่อีเมลของทีมงาน ruethairat.jah@gmail.com ครับ เรารอคอยความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากทุกๆ ท่านอยู่ครับ สำหรับฉบับนี้ขอให้มีความสุขกับเรื่องราวที่เรานำมาฝากกันนะครับ..

นายมานพ ไย้มุกฤทัย

ผู้ทรงคุณวุฒิแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส.

CONTENTS

เรื่อง	หน้า
เปิดบ้านศิลปะสร้างสุข	2
เรื่องเด่นประจำฉบับ	4
ละครเป็นเส้นทางแห่งการเรียนรู้	
ละครสร้างชีวิต ละครสร้างลมหายใจ	
สื่อศิลปะสร้างสุข	
รู้เท่ากันสื่อออนไลน์ :	11
อย่าปล่อยให้เหล่า-บุหรืมาลงเรา	
บอกกล่าวเล่าสุข	
ฝันที่โหดร้าย...ใครจะอยากให้เกิดขึ้นจริง?	15
เก็บสุขมาเล่า	
ความฝัน	18
เก็บตกมาฝาก	
ศิลปะสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย	20
ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน	11
ไขปัญหาประลองปัญญา	
เกมซูโดกุแบบ 9x9	23

ใบสมัครสมาชิกจุลสารศิลปะสร้างสุข

กรุณากรอกรายละเอียดให้ครบทุกข้อ

(ไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น)

ชื่อ.....นามสกุล.....ชื่อหน่วยงานของท่าน.....

เบอร์โทรศัพท์.....เบอร์แฟกซ์.....อีเมล.....

ที่อยู่เพื่อจัดส่ง.....เลขที่.....ซอย.....ถนน.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

(สามารถถ่ายสำเนาได้)

ละคร

เป็นเส้นทางแห่งการเรียนรู้

ละคร สร้างชีวิต
สร้างลมหายใจ

...กระบวนการละคร เป็นพื้นฐานที่ฝึกฝนตัวนักแสดงในด้านการแสดง ฝึกปฏิภาณไหวพริบให้ตอบสนองต่อปฏิภริยารอบข้างได้อย่างรวดเร็ว

“นิมาท บุญโพธิ์ทอง” นักการละครตัวจริง เขาเรียนด้านการละครมา ชีวิตเขาหายใจเข้าหายใจออกเป็นการละคร เขาทำละครทั้งที่แบบเต็มรูปแบบ ทำเพื่อขายตัวเก็บเงินค่าเข้าชม แต่เขาก็ยังทำละครและทำงานร่วมกับเยาวชน แบบไม่ได้หวังผลทางการค้า แต่เป็นการทำละครเพื่อให้เยาวชนได้เรียนรู้ อีกด้วย ซึ่งสิ่งที่เยาวชนได้เรียนรู้จากการละครที่เขาทำนอกจากจะเป็น กระบวนการการเข้ามาอยู่ในการละครแล้ว เด็กได้เรียนรู้ชีวิตมากมาย หลากหลายรูปแบบทั้งได้ทำงานเพื่อนในวัยเดียวกัน ทั้งทำร่วมกับชุมชน ทั้งหมดนี้คือการใช้ละครเป็นเส้นทางในการเรียนรู้ทั้งสิ้น

...ละครสร้างชีวิต

...ละครสร้างลมหายใจ

...ละครเป็นเส้นทางแห่งการเรียนรู้

ตั้งแต่พุทธศักราช 2553 ที่จับ หรือนายนิมาท บุญโพธิ์ทอง ได้ทุ่มเท พลังชีวิต พลังกาย พลังใจ ให้การละครเพื่อชุมชน เพื่อเยาวชนได้เรียนรู้ “การละคร” เพราะละครสามารถให้ได้ทั้งความบันเทิง กระตุ้นเร้าความคิด ให้การศึกษา ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน สอนบทเรียน ให้ความฝันที่คนดู ปรารถนาและเป็นเสมือนโลกที่งดงาม ให้ผู้คนได้มาพักสมองผ่อนคลายความ เครียดได้ชั่วขณะหนึ่ง ด้วยบทบาท อารมณ์ ความรู้สึกของนักแสดง ของ ตัวละคร และเหตุการณ์ต่างๆ ที่ต่อเนื่องถ่ายทอดออกมา ภายใต้ชื่อกลุ่มว่า “เครือข่ายหน้าฉากเปลือยแผนเยาวชน” ภายใต้การสนับสนุนการทำงาน ในพื้นที่ชุมชน โดยแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงาน กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

เด็กและเยาวชน คือ เป้าหมาย

ชุมชนและโรงเรียน คือ พื้นที่ในการลงไปทำงาน

ละคร คือ สื่อกลางในการบ่มเพาะ พัฒนาทักษะ “การสื่อสาร” ให้เด็ก และเยาวชนโดยเน้นสร้างการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การสร้างกิจกรรมอาสา สร้างสรรค์ชุมชน กลายเป็นพลังบวกที่มีแต่เรื่องราวดีๆ กิจกรรมดีๆ สร้างสิ่ง ดีๆ ให้เกิดขึ้น..

“เด็กและเยาวชน คือ เป้าหมาย ชุมชนและโรงเรียน คือ พื้นที่ในการลงไปทำงาน”

ละคร

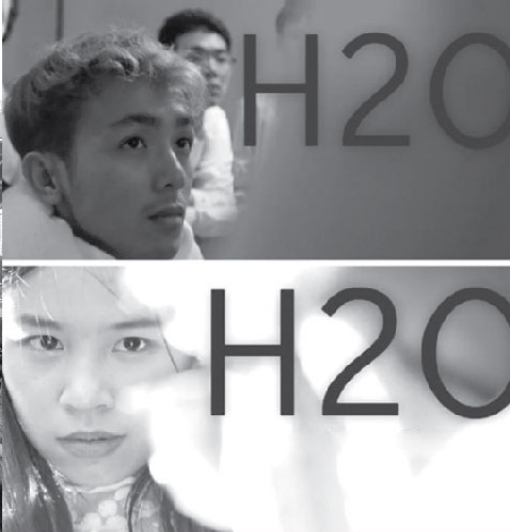
สร้างชีวิต

สร้างลมหายใจ

เป็นเส้นทางแห่งการเรียนรู้

นิมาท บุญโพธิ์ทอง ผู้อำนวยการเครือข่ายหน้าฉากเปลือย แผนเยาวชน บอกว่า ตนเองนั้นทำละคร และอยู่กับละครมา แล้วประมาณ 15 ปี แต่ส่วนที่ทำกับเด็กและเยาวชนนั้น ตอนนี กำลังก้าวเข้าสู่ปีที่ 11 แล้ว โดยละครในช่วงแรกๆ จะเน้น กระบวนการไปที่กลุ่มนักศึกษา มีการสอนเรื่องของการแสดง เขียนบท กำกับ และอื่นๆ ต่อมาเมื่อปีพุทธศักราช 2553 ก็ ได้รับการสนับสนุนจากแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริม สุขภาพ สสส. เรา ก็เริ่มทำละครกับกลุ่มเด็กและเยาวชนมาก ขึ้น ซึ่งครั้งนี้ได้ใช้ชื่อกลุ่มว่า “เครือข่ายละครเยาวชนพลังบวก” โดยเน้นไปที่เด็กและเยาวชนในระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้น และตอนปลาย ซึ่งกระบวนการละครที่เด็กและเยาวชนได้รับนั้น เรียกได้ว่าพื้นฐานที่ฝึกฝนด้านการแสดง ฝึกปฏิภาณไหวพริบ ให้ตอบสนองต่อปฏิภริยารอบข้าง เน้นการสื่อสารทางกาย สื่อสารทางการใช้เสียง การสื่อสารให้เข้าใจในสิ่งที่เราคิด เมื่อแสดงแล้วจะสื่อให้คนดูแล้วเห็นภาพ รู้สึกและคล้อยตาม สิ่งที่สื่อสารไป ซึ่งเทคนิคการแสดงพื้นฐานนั้นประกอบไปด้วย

💡 การสร้างความเชื่อในการแสดงออก

ซึ่งกิริยาท่าทางของตัวละคร คือการสวมบทบาทของตัวละครในเรื่องนั้น ผู้แสดงจะต้องสร้างความเชื่อให้คนดูเกิดความเชื่อให้ได้ว่าตนและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ประกอบฉากในเรื่อง เป็นเรื่องจริงๆ โดยการที่ผู้แสดงจะมีความสามารถตีบทได้อย่างสมจริงนั้นผู้แสดงจะต้องศึกษาบทละคร ตัวละครที่ตนต้องแสดงอย่างละเอียดทุกแง่มุม นับตั้งแต่บุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร กิริยาท่าทาง อารมณ์ของตัวละคร

ในการสร้างความเชื่อให้กับผู้ชมละคร ผู้แสดงจะต้องมีสมาธิ รู้จักการใช้จินตนาการ เห็นภาพลักษณ์ และอุปนิสัยใจคอของตัวละครในบทละคร ถ้าผู้แสดงละครทำให้ผู้ชมเชื่อว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขานั้นเป็นเรื่องจริง แสดงว่าผู้แสดงละครผู้นั้นตีบทแตกได้อย่างสมจริงประหนึ่งว่าผู้แสดงกับตัวละครเป็นบุคคลเดียวกัน หรือกล่าวได้ว่าสามารถเข้าถึงศิลปะของการแสดงละคร

💡 การแสดงร่วมกับผู้อื่น

โดยการแสดงละครผู้แสดงจะต้องแสดงร่วมกับตัวละครอื่นๆ ในเรื่อง ฉะนั้นในการฝึกซ้อมละคร ผู้แสดงจะต้องฝึกการเจรจาจากผู้ร่วมแสดง ไม่ควรท่องบทเพียงลำพังคนเดียว ทั้งนี้เพื่อจะได้สัมผัสกับปฏิกริยาของตัวละครอื่นๆ ผู้แสดงต้องแสดงทั้งบทรับ บทส่งตลอดเวลาการมีปฏิกริยากับผู้อื่น เช่น การฟัง การแสดงกิริยาท่าทาง การรับรู้ด้วยการแสดงสีหน้า พอใจ ไม่พอใจ ดีใจ ยิ้ม หรือหน้าบึ้ง จะช่วยให้สามารถเข้าถึงบทบาทของตัวละครได้ลึกซึ้งขึ้น เวลาแสดงจริงจะได้สอดคล้องประสานกัน

💡 บทบาทและหน้าที่ของฝ่ายต่างๆ ในการสร้างละคร

ในฉากที่มีตัวละครเป็นจำนวนมาก ที่เป็นตัวประกอบประเภทสัมพันธ์บท เช่น แม่บ้าน คนรับใช้ คนสวนหรือตัวประกอบ ที่เสริมลักษณะเรื่องให้สมจริง อาทิ ประชาชน ทหาร ตำรวจ โพรพล ผู้แสดงต้องสื่อสารได้ทั้งตัวละครที่เป็นตัวเอก ตัวสำคัญ และตัวประกอบ แม้ว่าตัวละครที่เป็นตัวประกอบจะไม่มีบทพูดแต่ก็ต้องแสดงบุคลิกลักษณะให้สมบทบาทตามเนื้อเรื่อง เพราะตัวละครที่แสดงอยู่บนเวทีต่อหน้าผู้ชม จะมีความสำคัญทุกตัว ผู้แสดงละครที่ดี นอกจากจะแสดงบทบาทของตนให้สมจริงแล้ว จะต้องมีทักษะและความสามารถในการร่วมแสดงกับผู้อื่นด้วย

เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับทีมงานสร้างงานละครจะประกอบด้วยบุคคลที่ทำหน้าที่ฝ่ายต่างๆ มากมายหลายสาขา ซึ่งแต่ละฝ่ายล้วนมีบทบาทสำคัญในอันที่จะทำให้การจัดการแสดงละครประสบผลสำเร็จ ซึ่งความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างทีมงานทุกฝ่าย นับเป็นกฎแจตดอกสำคัญที่จะทำให้การแสดงละครสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้ทุกฝ่ายต้องเข้าใจบทบาทหน้าที่ มีความรับผิดชอบ เว้นการก้าวก่ายงานของผู้อื่น มีน้ำใจรู้จักให้อภัยต่อกัน

บทบาทสำคัญในการจัดการแสดงละครที่สำคัญ ประกอบด้วยบุคคลต่างๆ ดังนี้

1. **ผู้อำนวยการแสดง (Producer)** คือ ผู้จัดหรือหัวหน้าคณะในการจัดแสดงละครแต่ละครั้ง เป็นผู้กำหนดนโยบาย รูปแบบการแสดง เรื่องที่จะนำมาแสดง จัดสรรหน้าที่ของแต่ละฝ่าย ดูแลงบประมาณ เป็นผู้ตัดสินใจในเรื่องสำคัญๆ
2. **ผู้กำกับการแสดง (Director)** ควบคุมผู้แสดงให้แสดงให้สมบทบาทตามบทที่กำหนดไว้ จัดองค์ประกอบต่างๆ ของละครให้มีความสมจริง

3. **ผู้กำกับเวที (Stage Manager)** เป็นผู้รับผิดชอบต่อจากผู้กำกับการแสดง เฉพาะในเรื่องการแสดงบนเวที มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของเวที เป็นผู้เดียวที่สั่งให้การแสดงเริ่มหรือหยุด ติดต่อสิ่งงานเกี่ยวกับไฟแสง เสียงประกอบ ตลอดจนการเปิดปิดฉากละคร

4. **ผู้เขียนบท (Play Wright)** เป็นผู้ทำหน้าที่เขียนบทละคร สร้างโครงเรื่อง คำพูดและเหตุการณ์ ผู้เขียนบทละครนับเป็นหัวใจสำคัญของการละคร ละครจะสนุกได้รับผลดีเพียงใด อยู่ที่ผู้เขียนบทละครเป็นสำคัญ ผู้เขียนบทจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน เป้าหมายหลักคืออะไร ต้องการสื่ออะไรกับผู้ดู เช่น แนวคิด คติสอนใจ เป็นต้น

5. **ผู้จัดการฝ่ายธุรการ (House Manager)** เป็นฝ่ายจัดการทุกอย่างเกี่ยวกับธุรกิจของโรงละคร จัดสถานที่แสดง ดูแลการจำหน่ายบัตรที่นั่ง รับผิดชอบเกี่ยวกับผู้ดู

6. **เจ้าหน้าที่เครื่องแต่งกายและแต่งหน้า (Costume & Make up)** ต้องรู้ว่าฉากใด ผู้แสดงมีตัวละครกี่ตัว ใช้ชุดสีอะไรแบบไหน ส่วนเครื่องแต่งหน้าต้องเตรียมให้พร้อม และควรมีความสามารถในการแต่งหน้าตัวละครได้สมจริง เช่น แต่งหน้าในบทของคนชรา คนต่างชาติ คนที่ได้รับบาดเจ็บ เป็นต้น

7. **นักแสดง (Actor)** คือ ผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม ในบรรดาผู้ร่วมงานทางด้านการจัดแสดงละคร นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ชมมากที่สุด ผลงานการสร้างสรรคของผู้ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย แต่งหน้าจะได้รับการถ่ายทอดมาสู่ผู้ชมโดยตรง โดยผ่านนักแสดง ซึ่งในการทำงานนั้น ผู้ที่เป็นนักแสดงพึงคิดไว้เสมอว่า "ละครคือศิลปะที่รวมศิลปะหลายแขนงไว้ด้วยกัน ความสำเร็จของละครอยู่ที่ความร่วมมือร่วมใจของผู้ร่วมงานทุกฝ่าย" นักแสดงจึงไม่ควรเย่อหยิ่งหรือคิดว่าตนเป็นคนสำคัญแต่เพียงผู้เดียว และพึงระลึกเสมอว่าตัวละครในบทละครทุกตัวมีความสำคัญเท่าเทียมกันหมด นับตั้งแต่พระเอก นางเอก ผู้ร้าย ตัวประกอบ หน้าที่ของผู้แสดง เมื่อได้รับบทให้แสดงเป็นตัวอะไรไม่ว่าจะเป็นตัวประกอบ เช่น คนรับใช้ พี่เลี้ยง ทหาร ตำรวจ พยาบาล ประชาชน ก็ควรทุ่มเทฝึกซ้อมให้เต็มความสามารถ เพราะมีหน้าที่ และความรับผิดชอบอย่างสูงสุดที่มีต่อผู้ชม และเพื่อนร่วมงานทุกฝ่าย เพราะถ้าผู้แสดงไม่ตั้งใจแสดงก็เหมือนเป็นการทำลายผลงานของผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ ฉะนั้นนักแสดงจะต้องมีจิตสำนึกที่ถูกต้อง มิใช่รักแต่ความดังที่ได้รับเป็นตัวเอก นักแสดงที่ดีต้องอุทิศตนเพื่องาน สามารถแสดงได้ทุกบทบาท มองเห็นคุณค่าของการแสดงว่าเป็นศิลปะ และควรภูมิใจที่ได้รับเลือก ให้เป็นผู้แสดง ไม่ว่าจะเป็นตัวประกอบตัวร้าย ก็สามารถให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมได้เช่นกัน

“เมื่อเด็กและเยาวชนได้เรียนรู้บทบาทหน้าที่ในการแสดงแล้ว การแสดง หรือ สื่อสารออกให้ผู้ชมได้ดูผ่านเวทีต่างๆ เสียงปรบมือ และกำลังใจที่ได้มานั้นแหละถือเป็นกำลังใจให้เรายิ่งทำงานต่อมา จวบจนทุกวันนี้” นิษา บุญโพธิ์ทอง ผู้อำนวยการเครือข่ายนักกาเปลือยแผนเยาวชน บอก

มาปีนี้พุทธศักราช 2561 เครือข่ายละครเยาวชนพลังบวกและเครือข่ายนักกาเปลือยแผนเยาวชน ได้จัดโครงการที่มีชื่อว่าโครงการละครและภาพยนตร์เยาวชนนักสื่อสารสุขภาวะพลังบวก มีเด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มเป้าหมายหลัก และมีพื้นที่ชุมชนเป็นเป้าหมายการทำงานเพื่อสร้างความสัมพันธ์และฝึกสอนการทำงานร่วมกับชุมชนให้กับเด็กที่เข้าร่วม [http://www.kkpp.com](#) ซึ่งพื้นที่ที่เลือกทำงานในครั้งนี้ได้แก่ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยกับชุมชนทุ่งพญาไท, โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยกับชุมชนปากคลองตลาด, โรงเรียนสตรีวิทยา, โรงเรียนเซนต์คาเบรียลกับชุมชนวัดบวร, โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกมัธยมกับชุมชนตลาดน้อย และโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษากับชุมชนเพลินจิต

ลักษณะกระบวนการละครและภาพยนตร์เยาวชนนักสื่อสารสุขภาวะมีการดำเนินงานใน 2 กิจกรรมด้วยกันคือ 1.ค่ายละครและภาพยนตร์พลังบวก เยาวชนนักสื่อสารสุขภาวะ มีเยาวชนเข้าร่วมทั้งหมด 60 คน และแกนนำต้นแบบจากโครงการละครและภาพยนตร์พลังบวก รุ่นที่ผ่านมาจำนวน 30 คน โดยภายในค่ายได้มีการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ทดลองเรื่อง รัก โกรธ หลง ซึ่งเป็นเรื่องราวของความรักครั้งแรกระหว่างรุ่นน้องและรุ่นพี่ที่ได้รับผลกระทบต่อการใช้ชีวิตอยู่ในโลกออนไลน์มากกว่าการเรียนรู้ผ่านการพบหน้ากันในโลกความเป็นจริง และมีละครทดลอง เรื่องรัก ว่าด้วยความรักของช่วงเปลี่ยนวัย โลก ว่าด้วยความหลงใหลตามสื่อที่เสพ โกรธ ว่าด้วยการสื่อสารที่ผิดพลาดด้วยความโกรธ หลง ว่าด้วยความหลงใหลในสื่อที่ประเคนคำนิยมบริโภคนิยมขึ้น

และ 2. กิจกรรมพัฒนาโครงการในพื้นที่ละครและภาพยนตร์ พลับวอก ชาวชนนักร้องสุภาพระ กิจกรรมนี้ได้ทำใน 5 พื้นที่ ซึ่งได้ผลผลิตออกมาเป็นภาพยนตร์สั้นต้นแบบกระบวนการขึ้นมา คือ 1. เรื่อง ONCE ที่ทำในพื้นที่ชุมชนเพลินจิต โดยเป็นเรื่องราวของเด็กสาวที่กลับชุมชนที่เคยอยู่เพื่อไปรำลึกความหลัง และได้พบกับเพื่อนเก่าซึ่งทั้งคู่ก็เดินรำลึกความหลัง ก่อนจากกันและเธอก็พบว่าเพื่อนของเธอคนนี้ตายไปแล้ว แต่ยังหวนรำลึกถึงความหลังระหว่างเธอกับเธออยู่เสมอ 2. เรื่อง REBOUND ที่ทำในพื้นที่ชุมชนเซนต์หลุยส์ ซึ่งเป็นเหตุที่เกิดขึ้นมาบาสเก็ตบอลเป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กที่ชอบเล่นบาสเก็ตบอลในสนามบาสเกตบอลของชุมชน โดยทั้งหมดเคยเป็นเพื่อนสนิทกันก่อนที่จะแยกย้ายกันไป แล้วเมื่อมาเจอกันทั้งหมดก็ตั้งใจจะกลับมาเพื่อฟื้นความสัมพันธ์ และรักษาไว้ซึ่งชุมชนของพวกเขาที่กำลังเปลี่ยนไป

ส่วนละครสั้นต้นแบบกระบวนการ มีการนำเสนอในเรื่อง X Concept กวดวิชาล่าปราบผี โดยทำพื้นที่ชุมชนตลาดน้อย เมื่อเหล่านักเรียนปราบผีที่กำลังเรียนกวดวิชาเพื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัยสหปราบผีวิทยาได้มาพบกัน แต่ความแตกต่างของแต่ละคน ทั้งที่เป็นหนุ่มนักร้องชาวไทยที่พ่อผู้เป็นตำนานกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย หญิงสาวพรหมจรรย์อำภพที่แทบไร้พลังวิญญาณ เด็กสาวผู้มีสายเลือดแห่งมังกรอันสูงส่ง และสองพี่น้องที่จมปลักอยู่กับอดีตอันไม่น่าจดจำ การเดินทางของพวกเขาในเส้นทางสาย 'เอ็กซ์ออริจินัล' ทีวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เมื่อหญิงสาวปริศนาจากอดีตปรากฏตัวขึ้น โดยเรื่องราวได้นำเสนอเกี่ยวกับความเชื่อเก่าๆ กับวิถีชีวิตใหม่ๆ ของเด็กที่หาเส้นทางในการสำเร็จในการเรียนแบบรวดเร็วด้วยการเรียนกวดวิชา อุปมากับเด็กรุ่นใหม่ตระกูลโบราณที่มีการสืบทอดพลังวิญญาณที่ดูแลความเชื่อของคนรุ่นเก่า ซึ่งต้องเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาที่มีการเรียนผ่านสื่อออนไลน์ กับการเรียนแบบเจอผู้สอนที่ค้นหาและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน

Meilong

Kana

Don

Daniela

Alisa

Arman

เรื่อง Nesuto ที่ทำในพื้นที่ชุมชนทองหล่อ ด้วยการนำเสนอเรื่องของห้องในชุมชนของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ที่ทั้งหมดพร้อมจะปรับตัว เพื่อสร้างวิถีชีวิตใหม่ โดยมีคุณก(ผี)มาอย่าเตือนถึงความต้องการที่แท้จริงของทุกคน

สำหรับภาพยนตร์สั้นเรื่อง “สู้” โดยโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยที่ทำในพื้นที่ชุมชนปากคลองตลาด นำเสนอในเรื่องของสองหนุ่มที่มีวิถีการใช้ชีวิตที่ต่างกัน หนุ่มที่อยู่ปากคลองตลาดที่ตั้งใจทำงานหนักแบบพ่อ เพื่อรักษาธุรกิจกับ อีกหนึ่งหนุ่มที่มีไอเดียสมัยใหม่ในการหาแนวทางผ่านสื่อที่จะขยายธุรกิจให้เติบโต

ด้านโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ได้นำเสนอเป็นละครเรื่อง “LINE” ซึ่งทำในชุมชนทุ่งพญาไท เป็นเรื่องราวของแก๊งค์เพื่อนสนิทที่หาทางรวยลัดโดยการทำงานกับบ่อนออนไลน์ที่มีฐานอยู่ในทุ่งพญาไท ก่อนที่จะพบกับความหายนะที่เจ็บปวด

โครงการละครและภาพยนตร์เยาวชนนักสื่อสารสุขภาวะพลังบวกนี้ นายอิสรยศ พรมณาด หรือผู้รับผิดชอบโครงการ บอกว่า ต้องการเน้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสุขภาวะครบทั้ง 4 ด้าน คือ ทางกาย เน้นให้กระบวนการละครฝึกการใช้ร่างกายเพื่อการสื่อสารอย่างเข้าใจและฝึกฝนการใช้ร่างกายให้มีพลังเสมอ ทางจิต เน้นให้กระบวนการละครฝึกการคิดบวก และสร้างสมาธิทั้งในระดับบุคคลและหมู่คณะ ทางปัญญา เน้นให้กระบวนการละครฝึกการคิดวิเคราะห์และพินิจสิ่งที่เห็นอย่างมีสติและเป็นจริง และทางสังคม เน้นให้กระบวนการสื่อสารสุขภาวะกับเยาวชนสร้างจิตสำนึกสาธารณะและความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกัน

“กิจกรรมทั้งหมดนี้นอกจากจะเน้นให้ความสำคัญกับพื้นที่ จนเห็นได้ชัดเจนว่าพื้นที่เองก็ตอบรับและให้ความร่วมมือกลับมาเหมือนกัน ถือเป็น การเสริมสร้างเยาวชนให้ก้าวมาเป็นนักสื่อสารสุขภาวะที่ใช้สื่อละครและภาพยนตร์ทำกระบวนการส่งเสริมสุขภาวะในพื้นที่ทั้งโรงเรียนและชุมชนของตนเองขับเคลื่อนการเชื่อมโยงกับแกนนำชุมชนและกลุ่มกิจกรรมในพื้นที่ แล้วสร้างกิจกรรมเชิงพื้นที่ สุขภาวะทั้งกาย ใจ สังคม และปัญญาให้เกิดขึ้นผ่านศาสตร์และศิลปะการละครนั่นเอง” นายอิสรยศ พรมณาด บอก

สำหรับก้าวต่อไป เมื่อเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับพื้นที่ แล้วพื้นที่เองก็ให้การตอบรับ เปิดใจ และหันกลับมามองชุมชนของตัวเองผ่านการละครและภาพยนตร์มากขึ้น ไม่ว่าจะอีกสักกี่ปี เชื่อได้ว่าเด็กและเยาวชนเหล่านี้จะเข้มแข็งและเติบโตสร้างเครือข่ายการละครให้เข้มแข็งสามารถสร้างประโยชน์ต่อไปไม่รู้จบแน่ๆ อย่างที่ นินาท บุญโพธิ์ทอง บอกว่า “วันนี้การละครเห็นความสำคัญของพื้นที่ พื้นที่เองก็ให้การตอบรับกับกระบวนการละครเป็นอย่างดี ก้าวต่อไปของละครที่เราจะทำให้สำเร็จก็คือ “การเกิดขึ้นของโรงละครที่เป็นโรงเรียนเพื่อสอนและเผยแพร่ละครเกิดขึ้นในชุมชน และเรามุ่งหวังจะให้พื้นที่ส่วนกลางในการมารวมตัวกันของคนละคร แขนงนำเยาวชน และเด็กที่สนใจละครให้มาทำกิจกรรมร่วมกัน และเกิดเป็นหลักสูตรการละครที่ได้รับการยอมรับและกลับไปปรับใช้พื้นที่และสังคมต่อไปให้ได้”

ซึ่งทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นได้ไม่ยากเพราะเราเชื่อมั่นใน “การละคร” วันนี้ละครสร้างเด็กและเยาวชนออกมารุ่นแล้วรุ่นเล่า ซึ่งไม่ว่าเวลาจะผ่านไปสักกี่ปี “พวกเขา” ก็ยังคงใช้การละครนำทางชีวิตเสมอมา ที่สำคัญยังมาสอนและถ่ายทอดให้รุ่นน้องๆ ให้เข้าใจและรักในการละครแบบเขา... จนเกิดเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็งในวันนี้... และนี่ก็เห็นได้ชัดเจนเลยว่า “ละครเป็นเส้นทางแห่งการเรียนรู้ ละครสร้างชีวิต ละครสร้างลมหายใจ” ให้พวกเขาแล้วจริงๆ

มาติดตามและรอ “โรงละครใจกลางชุมชน” ที่เขาตั้งใจทำให้เกิด จะสำเร็จเมื่อไหร่... ซึ่งเราเองก็เชื่อมั่นว่าด้วยพลัง และศรัทธาในการละครที่เขาจะมี... มันจะเป็นจริงได้แน่ๆ ในไม่ช้า...

เพราะละครสร้างชีวิต ละครสร้างลมหายใจ

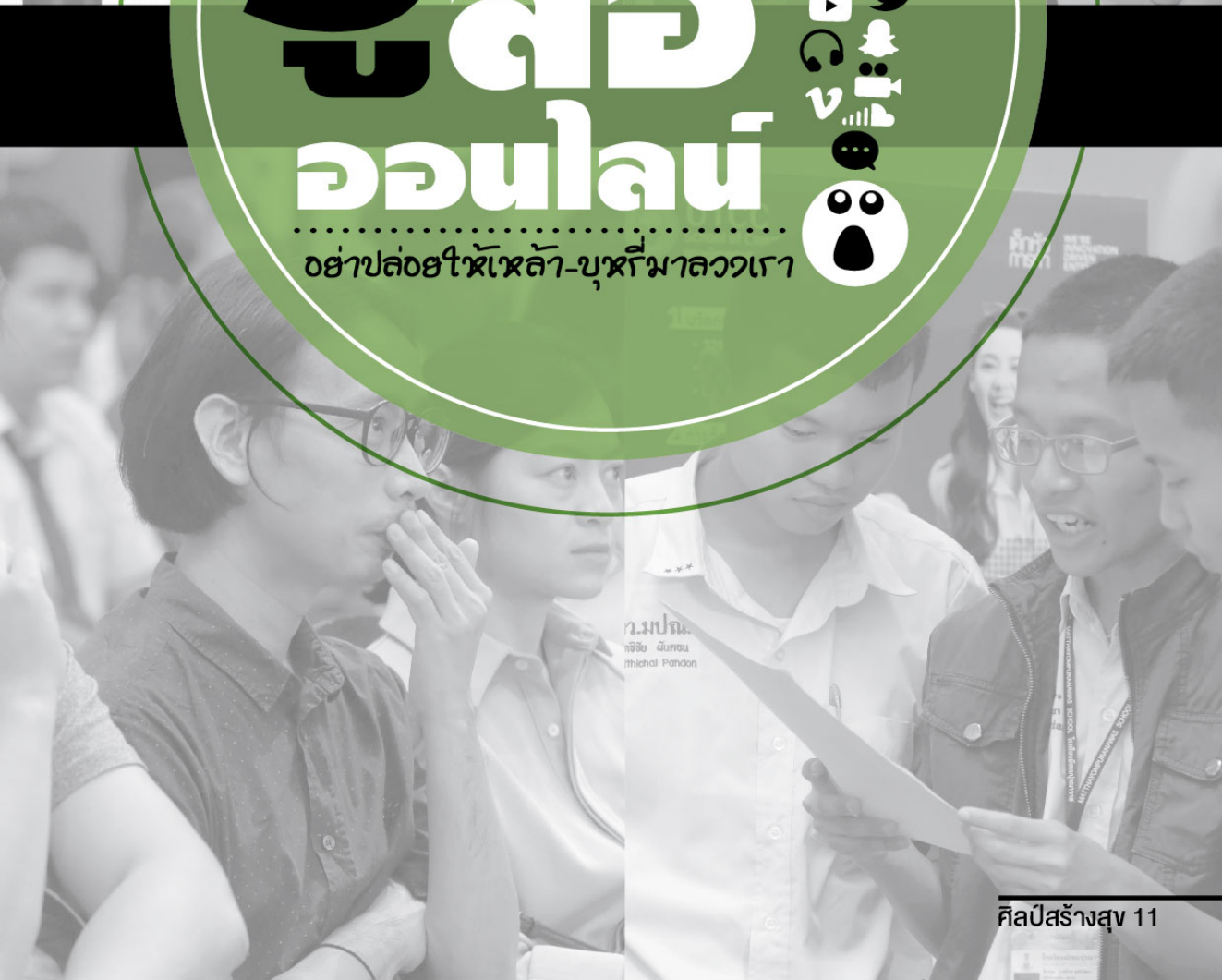
...และละครก็จะสร้างทุกๆ อย่างให้เกิดขึ้นจริงๆ ในไม่บาน...

หัวข้อ "รู้เท่าทันสื่อออนไลน์"
อย่าปล่อยให้เทคโนโลยี-บ...

รู้เท่าทัน
สื่อ
ออนไลน์

อย่าปล่อยให้เทคโนโลยี-บ...

Icons: Facebook, Instagram, YouTube, Twitter, Messenger, Email, Music, and a surprised face.

ก.ม.ป.น.
ชัชชัย นันทอน
thichai Pandon

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบโดยตรงกับวิถีชีวิตของผู้คนบนโลก การเริ่มเข้าสู่ยุคระบบเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัลที่เทคโนโลยีก้าวเข้ามามีบทบาทกับชีวิตคนมากขึ้นมีอินเทอร์เน็ตเป็นตัวแปรสำคัญในการดำเนินชีวิตอย่างเต็มรูปแบบ ส่งผลให้พฤติกรรมผู้บริโภคเปลี่ยนไป การติดอาวุธทางปัญญาให้เด็กให้ “รู้เท่าทันสื่อ” เป็นเรื่องที่ถูกๆ สังคมต้องให้ความสำคัญ แทนที่พวกเขาจะเป็นฝ่ายตั้งรับอย่างเดียว เขาก็จะต้องเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายรุกบ้าง คือต้อง “ใช้สื่ออย่างรู้ตัว” และ “ใช้สื่ออย่างตื่นตัว”

“การใช้สื่ออย่างรู้ตัว” สามารถอธิบายหรือขยายความได้ว่า สามารถตีความ วิเคราะห์ แยกแยะเนื้อหาสาระของสื่อ, สามารถโต้ตอบกับมันได้อย่างมีสติและรู้ตัว, สามารถตั้งคำถามว่าสื่อถูกสร้างขึ้นได้อย่างไร เช่น ใครเป็นเจ้าของสื่อ ใครผลิต และผลิตภายใต้ข้อจำกัดใด ควรเชื่อหรือไม่ หรือมีค่านิยมความเชื่ออะไรที่แฝงมากับสื่อ นั้น พวกที่ผลิตสื่อหวังผลอะไรจากเรา?...

“การใช้สื่ออย่างตื่นตัว” สามารถอธิบายหรือขยายความได้ว่า แทนที่เราจะเป็นฝ่ายตั้งรับอย่างเดียว เราก็จะต้องเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายรุกบ้าง โดยการแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม เข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เข้าถึงสื่อที่หลากหลายและมีคุณภาพ, สามารถใช้สื่อให้เกิดประโยชน์, มีส่วนร่วมที่พัฒนาสื่อต่างๆ ให้ดีขึ้น เช่น ท้วงติงหรือร้องเรียนเมื่อพบสื่อที่ไม่เหมาะสม เรียกร้องสิทธิในฐานะเป็นผู้บริโภคสื่อ ฯลฯ

ไอ๊ะ ก่อนอย่าเพิ่งเชื่อสื่อ

อ๋อ แล้วอย่าเพิ่งชอบ

ไอ๊ะ ไอ๊ะ เพราะรู้สึก ว่าถูกดึงดูดใจ

ไอ๊ะ เพราะต้องรู้ว่าเจตนาของสื่อคือ แอบแฝงผลประโยชน์บางอย่างเสมอ

ไอ๊ะ จะเกิดขึ้นถ้ารู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยเหตุผลที่ต่างกัน และการรู้เท่าทันสื่อ ก็ก็จะเกิดขึ้นด้วย

ปัจจุบันคนส่วนใหญ่หันไปใช้โทรศัพท์มือถือในการรับข่าวสารผ่านสื่อโซเชียลมีเดียเป็นหลักมากกว่าดูโทรทัศน์หรืออ่านจากหนังสือพิมพ์ และจากการรวบรวมสถิติการใช้งานอินเทอร์เน็ตทั่วโลกของ “We Are Social” ดิจิทัลเอเจนซี และ “Hootsuite” ผู้ให้บริการระบบจัดการ Social Media และ Marketing Solutions พบว่าคนไทยใช้เวลาเข้าอินเทอร์เน็ตต่อวันมากที่สุดในโลกโดยกรุงเทพมหานครยังคงครองแชมป์เมืองที่มีผู้ใช้เฟซบุ๊ก (Facebook) รวมทุกอุปกรณ์มากที่สุดในโลกด้วยเช่นกัน โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 9 ชั่วโมง 38 นาทีต่อวัน และถ้าวัดเฉพาะการใช้งานอินเทอร์เน็ตบนสมาร์ตโฟนต่อวันมากที่สุดในโลก โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 4 ชั่วโมง 56 นาที นอกจากนี้คนไทยยังใช้เวลาในการเล่น Social Media โดยเฉลี่ย 3 ชั่วโมง 10 นาทีต่อวัน และใช้เวลาไปกับการดูทีวี (Broadcast, Streaming, Video On Demand) ไม่ต่ำกว่า 4 ชั่วโมง 3 นาทีต่อวัน ซึ่งกลุ่มที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อวันสูงสุดอยู่ในช่วงอายุ 17-36 ปี มีการใช้งานในช่วงวันทำงานหรือวันเรียนหนังสือเฉลี่ย 7.12 ชั่วโมงต่อวัน และมากถึง 7.36 ชั่วโมงต่อวันในช่วงวันหยุด โดยกิจกรรมที่นิยมทำเมื่อใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ การใช้โซเชียลมีเดีย (86.9%) การค้นหาข้อมูล (86.5%) การรับส่งอีเมล (70.5%) การดูทีวีและฟังเพลงออนไลน์ (60.7%) และการซื้อสินค้าออนไลน์ (50.8%) โดยโซเชียลมีเดียที่คนไทยนิยมใช้มากที่สุด ได้แก่ ยูทูป (97.1%), เฟซบุ๊ก (96.6%), ไลน์ (95.8%), อินสตาแกรม (56%), พันทิป (54.7%), ทวิตเตอร์ (27.6%) และวอชแอป (12.1%)

โครงการประกวดสื่อเพื่อการรณรงค์ หัวข้อ “รู้เท่าทันสื่อออนไลน์ : อย่าปล่อยให้เหล่า-บุหรืมาลวงเรา” ในประเภทคลิปสั้นและมิวสิกวิดีโอ ภายใต้การสนับสนุนจากโครงการปิงส์ โดยแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สำนักควบคุมการบริโภคยาสูบ กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุข และสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส ที่ผ่านมาจากความต้องการของเด็ก เยาวชน และคนในสังคมได้รู้เท่าทันสื่อออนไลน์ที่เข้ามาหาในรูปแบบที่หลากหลาย นายดนัย หวังบุญชัย ผู้จัดการ

แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. บอกว่า หลังจากที่ได้รับสมัครเด็กและเยาวชนเข้าร่วมโครงการประกวดสื่อเพื่อการรณรงค์ หัวข้อ “รู้เท่าทันสื่อออนไลน์ : อย่าปล่อยให้เหล่า-บุหรืมาลวงเรา” มาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา มีเด็กและเยาวชนสนใจส่งผลงานคลิปสั้นและมิวสิกวิดีโอเข้าร่วมกว่า 100 ผลงาน ซึ่งทางโครงการได้คัดเลือก 3 ผลงานที่น่าสนใจผ่านเข้ารอบมาผลิตผลงาน และขึ้นงานจริง โดยแบ่งเป็นคลิปสั้น 23 ผลงาน มิวสิกวิดีโอ 7 ผลงาน ซึ่งผลงานทั้งหมดนี้จะถูกนำไปเผยแพร่เพื่อรณรงค์สร้างและปลูกฝังการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ เช็กก่อนแชร์ ชัวร์หรือมั่ว ถูกต้องและเป็นธรรม ก่อนเชื่อ-กระจายออกสู่สังคมด้วยสติ ตามหลักประตู 5 บน ของการรู้เท่าทันสื่อ อย่างการเอ๊ะ, อึ้ง, โอ๊ะโอ้, อี และอ้อ คือต้อง ..เอ๊ะ ก่อนอย่าเพิ่งเชื่อสื่อ ต้องสงสัยและตั้งคำถามสงสัยแล้วคิด วิเคราะห์ที่รู้ความจริงก่อนว่าคืออะไรเสียก่อน, ..อึ้ง เมื่ออึ้งแล้วอย่าเพิ่งชอบ ต้องรู้ทันว่าสื่อมักทำให้ชอบ โดยจงใจให้รู้สึกสนุกและคล้อยตาม ซึ่งเราต้องวิเคราะห์ที่สื่อ การแยกแยะองค์ประกอบในการนำเสนอก่อนว่าสื่อมีวัตถุประสงค์อะไร จากนั้นต้อง ..โอ๊ะโอ้ อย่าเพิ่งโอ๊ะโอ้ เพราะรู้สึกว่าถูกดึงดูดใจ สื่อมักใช้เทคนิคหลากหลายรูปแบบเพื่อดึงดูดใจให้จดจำ เช่นใช้การ์ตูนสนุกๆ มานำเสนอ ต่อมารู้จัก ..อี เพราะต้องรู้ว่าเจตนาของสื่อคือแอบแฝงผลประโยชน์บางอย่างเสมอ ไม่ว่าจะทำให้เอยากดื่มเหล้าหรือสูบบุหรี่ตามตัวแสดง หรืออยากซื้อสินค้าของเขาย่อยๆ แล้ว ..อ้อ จะเกิดขึ้นได้ถ้ารู้จักการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยเหตุผลที่ต่างกัน แล้วการรู้เท่าทันสื่อก็จะเกิดขึ้น

ซึ่งนายดนัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ได้บอกต่อว่า จากผลงานที่เข้ารอบทั้งหมดได้รับการตัดสินจากคณะกรรมการผลปรากฏว่า ในประเภทคลิปสั้น ผลงานที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ ได้แก่ผลงานเรื่องSa-ti ทีม Art' Gallery จากมหาวิทยาลัยศรีปทุม, รางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 1 ได้แก่ผลงานเรื่องUnreason-ขาดสติ ทีม Prologue Film จากโรงเรียนชลกันยานุกูล, รางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 2 ได้แก่ผลงานเรื่องปลอม ทีม Box film production จากโรงเรียนสตรีอ่างทอง และรางวัลชมเชย ได้แก่ผลงานเรื่องหลงรอย ออนไลน์ ทีม ATT Production จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น ส่วนในประเภทมิวสิกวิดีโอ จากการตัดสินของคณะกรรมการไม่มีผลงานที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ และรองชนะเลิศอันดับที่ 1 โดยรางวัลสูงสุดของประเภทนี้ ได้แก่รางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 2 ซึ่งผลงานที่ได้รางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 2 มี 2 ผลงานได้แก่ ผลงานเพลงเอ๊ะ! อะไรยังไง ทีม Cheu Di จากโรงเรียนตราษตระการคุณ และผลงานเพลง believe it or not ทีม Matchstick Production จากวิทยาลัยนานาชาติ มหิดล และรางวัลชมเชย ได้แก่ผลงานเพลงแอลกอฮอล์ ทีม THRIVE จากวิทยาลัยธรรมศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ สำหรับรางวัลสูงสุดจากการประกวดในครั้งนี้คือ Best of the best ซึ่งจะได้รับถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยการนำผลงาน

ปรัดณณ์
ดูดีริวานิชกร

อภิชาติ
ทวีภริติวิชชา

วิททยา
จิรัฐติกาลสกุล

เด็กและเยาวชนที่ได้รับรางวัลชนะเลิศของทั้งสองประเภท มาลงคะแนนอีกครั้ง ซึ่งทีมที่ได้รับรางวัลนี้คือผลงานเรื่อง Sa-ti ทีม Art' Gallery จากมหาวิทยาลัยศรีปทุม สำหรับผลงานทั้งหมดที่ได้ในโครงการนี้จะถูกนำไปเผยแพร่เพื่อรณรงค์ ปลูกฝัง และสร้างการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ เช็กก่อนแชร์ ชัวร์หรือมั่ว ถูกต้องและเป็นธรรม ก่อนเชื่อ-กระจายออกสู่สังคมด้วยสติให้เด็กและเยาวชนทั่วประเทศในทุกช่องทาง สามารถติดตามผลงานทั้งหมดได้ที่ www.artculture4health.com, www.Pings.in.th

เกี่ยวกับผลงานนายประพัฒน์ คูศิริวานิชกร (Director & creative บริษัท Duck ba doo จำกัด) ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของมิวสิควีดีโอให้กับศิลปินมากมาย บอกว่าทุกวันนี้เมื่เทคโนโลยีจะก้าวหน้าไปมาก แต่เด็กและเยาวชนก็ยังสามารถนำเทคโนโลยีที่มีมาเป็นตัวกำหนดให้เขามองโอกาสสร้างสรรค์ และมีทางออกในการผลิตชิ้นงานออกมาได้หลากหลายมากขึ้น ผลงานที่ออกมานอกจากจะสามารถสื่อสารให้คนในกลุ่มเพื่อนหรือคนในเดียวกันเข้าใจได้แล้ว เชื่อว่าจะสามารถกระตุ้นให้คนได้รู้จักการรู้เท่าทันสื่อและไม่มองข้ามการสื่อสารในปัจจุบันได้เช่นกัน

ส่วนนายอภิชาติ ทวีอภิรติวิชา ผู้กำกับอิสระและอาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ บอกว่า ผลงานที่ออกมาจากการสร้างสรรค์ของเด็กและเยาวชนในโครงการนี้มีความชัดเจนในเรื่องประเด็นและมุมมองของภาพที่โดดเด่น มีองค์ประกอบของโปรดักชันที่แตกต่าง น่าสนใจ คิดว่าถ้านำไปสื่อสารต่อกันจะทำให้คนดู เอ๊ะ, อึ้ง, โอ๊ะโอ, อี และอ้อ เข้าใจและหันมามองเรื่องของกรูเท่าทันสื่อได้

ด้านนายวิทยา จิรัฐติกาลสกุล พี่เลี้ยงในโครงการ บอกว่า ต้องยอมรับว่าเด็กและเยาวชนสมัยใหม่มีข้อดีในเรื่องของการเข้าถึงเทคโนโลยี การใช้เครื่องมือ การใช้โปรแกรมในการทำงาน การถ่ายทำดีซิงก์กว่ายุคสมัยก่อน การเปิดโอกาส ให้เด็กสมัยใหม่มีโอกาสในการก้าวเข้ามา

เป็นคนทำสื่อ ให้เขาได้เป็นผู้ส่งสารในการรู้เท่าทันสื่อให้กับคนในสังคมก็ถือเป็นเรื่องที่ดีที่จะปลูกฝังให้เขารู้เท่าทันสื่อไปในตัวร่วมกับการบอกต่อไปยังคนอื่นๆ ผ่านคลิปสั้น และมีมิวสิควีดีโอที่เขาสร้างสรรค์ขึ้นมาในครั้งนี้ด้วย เพราะความคิดเล็กๆ สามารถสร้างสิ่งยิ่งใหญ่ให้สังคมได้จริงๆ สำหรับเด็กและเยาวชนคนอื่นที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการก็สามารถเป็นผู้สื่อสาร สร้างสรรค์ และส่งสารดี ๆ สู่สังคมได้เช่นกัน เพียงแค่ต้องรู้เท่าทันสื่อและมีความรับผิดชอบต่อสังคม ไม่ว่าจะสื่อสารอะไรออกไปต้องไม่พาดพิงหรือคิดต่อไปทางไหน แบบไหน ปลอ่ยให้เขาคิดและรู้สึกกับสิ่งที่นำเสนอด้วยตัวของเขาเอง แค่นี้ก็ถือเป็นการสร้างเสริมศักยภาพให้ตัวเองและสร้างภูมิคุ้มกันในการรู้เท่าทันสื่อและเฝ้าระวังสังคมร่วมกันได้แล้ว

สำหรับผลงานเรื่อง Sa-ti ทีม Art' Gallery จากมหาวิทยาลัยศรีปทุม เจ้าของรางวัลชนะเลิศ และ Best of the best ของโครงการได้รับถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี บอกว่า ผลงานเรื่อง Sa-ti (สติ) นั้นเป็นการนำเสนอผ่านมุมมองของคนเมา หรือ คนที่ติดเหล้าให้เขาเห็นถึงการที่เขาเข้าไปในสื่อ เข้าไปในโฆษณา ได้เห็นโทษ และภัยของการดื่ม ซึ่งทีมได้รับแรงบันดาลใจจากการได้เห็นหลายๆ โฆษณาของตัวโครงการ สสส. จึงเกิดไอเดียจะรวมสถานการณ์ของการดื่มสุราแล้วขาดสติ ว่าผลกระทบทั้งหมดคืออะไรบ้าง ส่วนเรื่องเทคนิคการถ่ายที่ใช้มุมแทนสายตาเหตุเพราะว่าอยากให้ผู้ชมได้เข้าไปอยู่ในหนังและลุ้นไปกับบอการเมา และการไม่รู้เท่าทันสื่อที่เหมือนได้เห็นด้วยตาของตัวเองว่าเมื่อเราขาดสติจะเป็นอย่างไร... การถ่ายทำก็ถ่ายเป็นลองเทค(Long Take) คือการถ่ายทำชิ้นยาวๆ แบบต่อเนื่อง โดยที่ไม่มีมีการตัด ซึ่งต้องอาศัยความแม่นยำของนักแสดงอย่างมาก องค์ประกอบทุกอย่าง การแสดง การเคลื่อนไหวต้องลงตัว เพื่อให้เห็นลำดับการเคลื่อนไหวและมุมมองของคนขาดสติได้ชัดเจนมากขึ้น

“โครงการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ : อย่าปล่อยให้เหล่า-บุหรั่มาลงเรา เป็นโครงการที่มากที่เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนได้เข้ามาแสดงความสามารถและศักยภาพที่บิมาทำงาน แกมยังทำให้เด็กๆ อย่างเราได้เข้ามาศึกษาและเรียนรู้การรู้เท่าทันสื่อที่มืออยู่รอบๆ ตัวเราได้ด้วยตัวเองและสื่อสารต่อไปยังสังคม ถือว่าเป็นโอกาสที่หาได้ยากมาก ดีใจ และภูมิใจที่ได้เข้าร่วมโครงการนี้” ทีม Art' Gallery ออก

สนใจชมผลงานทั้งหมดในโครงการรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ : **อย่าปล่อยให้เหล่า-บุหรั่มาลงเรา** สามารถเข้าไปดูได้ที่ www.youtube.com/artculture4health - แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรม สร้างเสริมสุขภาพ ถึงเวลาแล้วที่เราจะรู้เท่าทันสื่อออนไลน์ เช็กก่อนแชร์ ชัวร์หรือมั่ว ถูกต้องและเป็นธรรม ก่อนเชื่อ-กระจายออกสู่สังคมไปพร้อมๆ กัน.... อย่าปล่อยให้สื่อมาลงเรา...

ฝันที่โหดร้าย... ใครจะอยากให้เกิดขึ้นจริง?

จากฉบับที่ผ่านมา คอสมันน์บอกกล่าวเล่าสู่ได้นำผลงานในการผลิตสื่อสร้างสรรค์ โครงการ “สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม” มาเผยแพร่ ฉบับนี้ก็เช่นกันเราได้นำผลงานเรื่อง ฝันที่โหดร้าย...ใครจะอยากให้เกิดขึ้นจริง? เป็นเรื่องสั้นในประเด็น “ความรุนแรง” ผลงานการเขียนของน้องกุลสตรี สีสินลา สาวน้อยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มาฝาก ซึ่งเรื่องราวของเรื่อง ฝันที่โหดร้าย...ใครจะอยากให้เกิดขึ้นจริง? นั้นเป็นอย่างไร ติดตามได้เลย...

“กร๊อตดดดดดดด”

เสียงกร๊อตร้องของหญิงสาวคนหนึ่งตั้งขึ้น
นำเสียงปนแววตากลัว แล้วไม่นานหลังจากนั้นก็มิมีเสียงเพลง !!

“กรืดดดดดดด”

เสียงกรืดร้องของหญิงสาวคนหนึ่งดังขึ้น น้ำเสียงปนหวาดกลัว แล้วไม่นานหลังจากนั้นก็เงียบพลັง !!

พรึบ เอกสะดุ้งตื่นด้วยความตกใจ ใบหน้าของเขามีเหงื่อไหลท่วมใบหน้า ดวงตาสิ้นระริว เสียงหัวใจเต้นเหมือนกับว่า จะหลุดออกมาจากตัวเองของเขา เขายกมือขึ้นมาปาดเหงื่อ และสำรวจว่าเกิดอะไรขึ้น เสียงที่เขาได้ยินนั้น มันคืออะไรกัน หรือว่าเขาแค่คิดไปเอง เอกเดินลงมาชั้นล่างของบ้าน และทันใดนั้นเอง

“ฮือ ๆ”

ทันทีที่เขาได้ยินเสียง เขาก็มุ่งหน้าเดินตามเสียงไป เพื่อดูให้แน่ใจว่าเสียงที่เขาได้ยินมันคืออะไร เขาเดินตามเสียงมา จนมาหยุดที่ห้องครัว เสียงฮือๆ เริ่มดังขึ้นเมื่อเขาก้าวเท้าเข้ามาในห้องครัว สิ่งที่เขาเห็นคือ พื้นห้องครัวที่เคยสะอาด นั้นเต็มไปด้วยเศษจาน เศษแก้ว แตกกระจายอยู่ทั่วพื้น ตามฝาผนังของครัวนั้นและไปด้วยชอสต่างๆ นา ๆ บนโต๊ะวางของมีเศษผักที่ กระจัด กระจาย เขาได้แต่เอามือขึ้นมาปิดปากของตัวเอง และหวาดกลัวต่อสิ่งที่เขาเห็นอยู่ตรงหน้า ไม่นานนักก็มีเสียง ฮือๆ ดังขึ้นอีก แต่ครั้งนี้ เสียงนั้นมันช่างอยู่ไกลเขาเหลือเกิน เสียงมันดังมาจากข้างตู้เย็น เขาจึงค่อยๆ เดินเข้าไปอย่างช้าๆ และระมัดระวัง เมื่อเขาเดินมาถึงสิ่งที่เขาเห็นอยู่ตรงหน้าคือ รูปร่างเป็นลักษณะของผู้หญิง ผมยาวยุ่งเหยิง เสื้อผ้าฉีกขาด กำลั๊งนังกอดเขาและร้องไห้อย่างเจ็บปวด และทรมาน ลักษณะเสื้อผ้ามันช่างดูคุ้นตา เขาจำไม่ได้ว่าเคยเห็นที่ไหน แต่เขามั่นใจว่ามันไม่นานแน่ๆ เสื้อสีฟ้าคราม กางเกงสีเข้ม คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก เขาจึงเอ่ยปากถามอย่างหวาดกลัวว่า

“ใครนะ ที่อยู่ตรงนั้น”

หลังจากที่เอ่ยปากถามไปแล้วนั้น แต่กับไม่มีเสียงตอบรับกลับมา เขาจึงเอือมมือไปแตะที่แขนของ ผู้หญิงคนนั้น ทันทีเขาแตะเธอ เสียงร้องไห้ก็เงียบลงจู่ๆ เธอก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาอย่างช้าๆ

“เฮ้ย !!!!!!!!!!!”

สิ่งที่เขาเห็นคือ เลือดสีแดงสด ไหลออกจากทางคิ้ว ใบหน้าอาบท่วมไปด้วยเลือด ดวงตาปูดโต มุมปากมีรอยขีด สภาพแถบจะดูไม่ได้ แต่เมื่อเขามองดูดีๆ ก็พบว่า ชุดนี้คือชุดที่ขึ้นปลุกเขาให้ลุกจากเตียงนอนเมื่อเช้า และทำอาหารให้เขายินโบกมือลา และให้พรเขาก่อนที่เขาจะไปทำงาน เมื่อเอกเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เขาถึงกับเข่าทรุด และรีบฉกเข้าไปประคองร่าง ที่อยู่เบื้องหน้า

“แม่ !!!!!!!!!!!”

กริ่งงงงง เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น เอกสะดุ้งตื่นด้วยความตกใจ และส่งเสียงหอบ ใบหน้าของเขามีเหงื่ออยู่ท่วมใบหน้า ดวงตาของเขามีเส้นเลือด สีแดงที่มองเห็นได้ชัดคล้ายกับ คนที่เพิ่งจะหยุดร้องไห้ เสียงหัวใจเต้นระริว ความรู้สึกเจ็บเหมือนหัวใจจะทะลุออกมา จากหน้าอกของเขา ทันทีที่เขาตั้งสติได้ เขารีบสำรวจตัวเอง เพราะเขารู้สึกว่า มันเหมือนเหตุการณ์แบบนี้ เคยเกิดขึ้นแล้ว เขาจึงหนีออกไปที่แขนของตัวเอง เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นเรื่องจริง

“โอ๊ย !!! เจ็บ”

เขารู้สึกโล่งใจ เมื่อพบว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง แต่เขายังคงกังวลใจ จึงรีบวิ่งลงไปยังชั้นล่าง และมุ่งหน้าไปที่ห้องครัว เมื่อเขามาถึงหน้าห้องครัวก็ได้ยินเสียง พลັง !!

“แม่ !!!” เขาตะโกน และรีบวิ่งเข้ามาในห้องครัว แต่กลับพบว่า แม่ของเขา กำลังก้มเก็บมีดที่ร่วงอยู่ตรงพื้น เพื่อมาทำความสะอาด และทำอาหารต่อ เขารีบวิ่งไปกอดแม่ของเขา

“เป็นอะไรไปลูก ผีนร้ายอีกแล้วหรือ”

ฝันที่อันตราย...

ใครจะอยากให้เกิดขึ้นจริง?

แม่ของเขาดูอย่างเป็นห่วง เพราะเธอรู้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรก ตั้งแต่ที่เกิดเหตุการณ์ในวันนั้น เธอก็เริ่มมีอาการหวาดกลัว และฝันร้ายบ่อยครั้ง มันเป็นเหตุการณ์ ที่สร้างบาดแผล ให้กับเธอเป็นอย่างมาก และตั้งแต่ตอนนั้น ถึงตอนนี้เธอก็ยังคงจำได้ติดตา

เหตุการณ์ที่ทำให้เธอเป็นแบบนี้ ก็คือเมื่อตอนที่เธออายุ 10 ขวบ วันนั้นสามีของเธอ กลับมาจากการไปสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน มีสภาพที่เมาอย่างหนัก และโวยวาย ซึ่งตอนนั้นเธอก็เห็นท่าไม่ดี จึงพาเธอไปเข้านอน แล้วก็ลงมาดูแลสามีของเธอ ที่กำลังโวยวายและรื้อข้าวของกระจัดกระจาย เธอจึงเดินเข้าไปหา และพาสามีของเธอมานั่งที่โซฟา และเดินไปรินน้ำใส่แก้ว เธอยื่นน้ำให้สามีของเธอดื่ม เพื่อให้สงบสติอารมณ์ แต่ทันใดนั้นเอง เขาก็บิดแก้วแตก และเริ่มด่าทอด้วยคำพูด รุนแรง หยาดคาย เธอเห็นท่าไม่ดี จึงเดินเข้าไปในครัว เพื่อที่จะเอาไม้กวาด มาเก็บเศษแก้ว แต่เมื่อเธอเดินเข้ามาถึงในห้องครัวนั้น จู่ๆ ผนังของเธอก็ถูกกระชากอย่างแรง เธอกรีดร้องด้วยความตกใจ เธอถูกตบและต่อยเข้าที่ใบหน้าอย่างรุนแรง เธอพยายามดิ้น และขีตขึ้น ขอร้องให้สามีของเธอหยุด แต่เขาก็ไม่สนใจ และเริ่มกระทำรุนแรงขึ้น เขาต่อยเข้าที่ท้องของเธอ ทำให้เธอจุกและทรุดลงกับพื้น สามีของเธอหันไปหยิบจาน และชามมาขว้างใส่กำแพง หยิบแก้วมาปาลงพื้น อาหารที่วางอยู่บนโต๊ะ ถูกราดลงมาบนตัวของเธอ เธอร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด

“แม่”

เสียงเรียกน้อย ๆ ดังขึ้น เธอตะโกน ให้ลูกของเธอวิ่งขึ้นห้องไปเอาสะดุ้งและร้องไห้ด้วยความตกใจ แต่ว่ามันกลับหายไป สามีของเธอวิ่งไปจับแขนของเธอ และลากมาที่ห้องครัว เธอ ร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด สามีของเธอจับแขนทั้งสองข้าง และเขย่าพร้อมกับ ตะคอกใส่เธอ เธออ่อนวอน ต่อสามีของเธอ ว่าให้ปล่อยลูกไป ลูกไม่ได้ทำ

อะไรผิด เมื่อสามีของเธอได้ยิน เขาก็กลับเอาฝ่ามือตีไปที่หลังของเธออย่างรุนแรง เธอสั่งเสียงร้องให้ดังขึ้น สามีของเธอเริ่มรู้สึกตัวว่าทำอะไรลงไป และขอโทษต่อเธอ แต่มือทั้งสองข้าง ก็ยังบีบแขนเธอไว้อย่างแน่น เธอเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง ที่เกิดจิงกรีดร้องและสลบไป รุ่งเช้าเธอลืมตาตื่นขึ้น และพบว่าเธออนอนอยู่ข้างๆ ตัวของเธอ และทันทีที่เธอจับตัวของเธอ เธอก็ละเมอออกมาว่า “ป่า อย่าทำร้ายมาเมีย”

เธอจึงอุ้มเธอ เพื่อพาไปนอนที่ห้องนอน และเธอจะเครียดกับสามีของเธอเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่กับพบว่าสามีของเธอได้หายไป และไม่เคยกลับมาที่บ้านอีกเลย เธอมีข้อสงสัยว่า สิ่งที่มีสามีของเธอทำนั้น เขาทำไปเพื่ออะไร แต่เธอก็คิดว่ามันดีแล้วที่เขาหายไป เพราะเธอก็กลัวว่าเหตุการณ์แบบเมื่อคืนนั้นมันจะเกิดขึ้นอีก เธอจึงรีบย้ายออกจากบ้านหลังนี้ทันที

และตั้งแต่วันนั้นมา เธอก็ต้องนอนห้องเดียวกับเธอเสมอ เพราะทุกครั้งที่เธอนอนหลับ เธอจะละเมอ ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และจะมีอาการหวาดกลัวอย่างรุนแรง จะเป็นอย่างนั้นทุกครั้ง และหนักขึ้นจนเธอต้องพาเธอไปพบแพทย์ ผลตรวจที่ออกมาคือ เธอประสบกับโรคปัญหาสุขภาพจิต เนื่องจากได้รับความกระทบ กระเทือน ทางจิตใจที่รุนแรง เกินกว่าที่เธอจะยอมรับได้ หลังจากนั้นเธอต้องทานยาทุกวัน ก่อนนอนเพื่อลดความตึงเครียด เวลาผ่านไปถึง 15 ปี เธอยังคงใช้ชีวิตได้อย่างปกติในตอนกลางวัน แต่พอตกกลางคืน หากวันไหนที่เธอลืมทานยา อาการสุขภาพจิตของเธอก็จะกลับมาเช่นเดิม

“ไม่เป็นไรนะลูก แม่อยู่ตรงนี้”

เธอทำได้แค่ลอบใจ และเป็นกำลังใจให้เธอผ่านช่วงเวลาเหล่านี้ ไปให้ได้ และถ้าเป็นไปได้ เหตุการณ์อย่างในวันนั้น มันไม่สมควรที่จะเกิดขึ้น...

ความฝัน

งานเขียนเรื่องสั้นเรื่อง “ความฝัน” เป็นหนึ่งผลงานในโครงการผลิตสื่อสร้างสรรค์ หัวข้อ “สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม” ซึ่งเป็นเรื่องสั้นในประเด็น “ความรุนแรง” ซึ่งเป็นผลงานการเขียนของนางสาวชโลน พุทศรี ที่บรรยายเรื่องราวความรุนแรงออกมาได้อย่างน่าสนใจ...เมื่อทุกอย่างกำลังจะไปได้ด้วยดี แต่กลับต้องพังเพราะอะไร? เรื่องสั้นเรื่อง “ความฝัน” จะบอกคุณ...

หวาน เป็นนักศึกษาปี 1 เพิ่งเข้ามาศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ หวานจะมีเพื่อนสนิทอยู่ 2 คนชื่อว่าดาร์กับแนน หวานอยู่ในมหาวิทยาลัยนี้อย่างมีความสุขได้เรียนรู้อะไรมากมายหลายอย่างแม้ว่าจริงๆ แล้วความฝันของหวานอยากไปเรียนที่ต่างประเทศ แต่หวานเป็นคนติดเพื่อนมาก ชอบสังคมแบบนี้ และวัฒนธรรมแบบนี้จึงยังไม่คิดที่จะไปเรียนต่อ และอีกอย่างหวานเพิ่งเปิดร้านเบเกอรี่ซึ่งเป็นร้านที่หวานชอบและรักมันมาก ส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่ที่นั่นหลังเลิกเรียน วันหนึ่งเมื่อหวานกลับบ้าน อยู่ๆ พ่อก็เข้ามาคุยกับเรื่องเรียนต่อต่างประเทศ บอกว่าที่นั่นเขาเปิดรับสมัครนักเรียนแล้ว อยากให้ไปเรียนพ่อจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยโดยไม่ได้ปรึกษาอะไรเลย แต่หวานยังไม่อยากไป หวานอยากจะเรียนให้จบปริญญาตรีก่อน อยากเจอเพื่อนอยากอยู่กับเพื่อนอยากเก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่นี้ไว้ให้ได้มากที่สุด พ่อไม่เข้าใจอะไรเลย ต้องการให้หวานเรียนในแบบที่พ่อยากให้เรียน แต่หวานไม่ชอบการบังคับ ไม่ชอบที่พ่อต้องมาก้าวท้าวชีวิตมากมายขนาดนี้ ที่ผ่านมามีหวานก็ยอมทำตามทุกอย่างแล้วแต่เรื่องเรียนหวานอยากจะทำตามใจหวานบ้าง อยากจะทำในสิ่งที่อยากทำบ้าง หวานทะเลาะกับพ่อหนักมากกว่าทุกครั้งที่เคยทะเลาะกันแต่พ่ไม่เคยยอมฟังเหตุผลอะไรเลย

พ่อ : ฉันส่งเสียเลี้ยงดูมากก็เพื่ออยากให้แกเรียนดีจ้ะ แล้วเอามาปรับปรุงพัฒนาร้านที่แกทำอยู่

ฉันท : หวานบอกพ่อแล้วว่าหวานไปแน่ขอแค่เรียนจบปริญญาตรีก่อนไม่ได้หรอกคะ

พ่อ : ไม่ได้ ยังไงก็ไม่ได้ฉันติดต่อมหาลัยที่โน่นไว้เรียบร้อยแล้ว แกจะต้องออกเดินทางในอาทิตย์หน้า

ฉันท : พ่อคะหวานบอกว่ายังไม่อยากจะไป

พ่อ : ฉันเสียเงินส่งเสียให้แกเรียนดีจ้ะ ทำไมแกไม่เอาละ

ฉันท : ถ้าอย่างนั้นพ่อไม่ต้องมาส่งเงินให้หวานเรียนต่อแล้วละคะ หวานจะหาเงินส่งตัวเองเรียนเอง ต่อจากนี้ไปหวานจะไม่ขอเงินพ่อเลยสักบาท

ตอนนั้นหวานโมโหมากเลยหนีออกมาจากบ้าน หลังจากนั้นหวานก็ย้ายมาอยู่คอนโดกับดาร์และแนน ช่วงนี้หวานต้องตื่นเช้าทุกวันเพื่อทำขนมไปขายที่ร้านเบเกอรี่ เสร็จแล้วก็ต้องไปเรียนต่อ เป็นแบบนี้ทุกวันจนเริ่มเหนื่อยและท้อ เลยตัดสินใจออกจากมหาวิทยาลัยเพื่อมาทำงานที่ร้านเบเกอรี่อย่างเดียว

ไม่พอวันนี้มีเด็กมาทะเลาะวิวาทกันในร้านข้าวของเสียหายพังไปหมด แกรมโดนผลไม้ไปโดนเศษแก้วบาดอีก 1 ชั่วโมงผ่านไปมีอุบัติเหตุหน้าร้านอีก โอ๊ยมันเป็นวันชววยอะไรเนี่ยหวานจึงรีบพาผู้ชายคนนั้นไปส่งที่โรงพยาบาลแทนเพราะแกรมมันไม่มีใครเลยทั้งตัวของผู้ชายคนนั้นเต็มไปด้วยเลือดหัวแตกอาการน่าจะหนักหวานไม่รู้จักญาติหรือเบอร์ติดต่อคนที่เขารู้จักเลย รู้เพียงแค่ว่าเขาชื่อนายตอนนี้นายก็ยังไม่ฟื้นจึงต้องอยู่รอดูอาการก่อน เช้าวันต่อมาหมออนุญาตให้กลับบ้านได้ หวานจึงพานายมานั่งที่ร้านก่อน รอให้ติดต่อญาติให้ได้ก่อน สักพักก็มีน้องผู้หญิงคนนึงมารับหลังจากนั้นนายก็แวะมาหาหวานอยู่บ่อยๆ บางทีก็มาบ่นจนหวานทำงานไม่ได้และทะเลาะกันอยู่ตลอดแต่ยังพอช่วยห้ามพวกวัยรุ่นตีกันได้

วันนี้หวานรีบมาเปิดร้านแต่เช้า เพราะว่าที่ที่หวานชอบ เขามาสั่งกาแฟไว้ บอกว่าจะมาแต่เช้าหวานมีความสุขมาก และรู้สึกตื่นเต้นทุกครั้ง เวลาที่พี่เขาจะมาหรือเวลาที่เขามียปัญหาเขาก็จะมานั่งที่ร้านนี้ เล่าทุกปัญหา ให้ฟังจนหวานคิดว่าหวานมีความสำคัญต่อเขา และมีความหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะเลิกกับแฟนแล้วหันมาสนใจจนหวานบอกความรู้สึกของตัวเองให้เขารู้ แต่พี่เขากลับบอกว่า เขามีความสุขเวลาที่อยู่ร้านนี้ และเขามีคนที่คอยรับฟังปัญหาอยู่แล้ว เขาคิดกับหวานเพียงแค่น้องสาวหวานเสียใจมาก ทั้งหมดนี้หวานคิดไปเอง พี่เขาไม่ได้คิดอะไรกับหวาน เขาไม่ได้คิดที่จะเลิกกับแฟนเขารักแฟนมาก หวานนั่งร้องไห้อยู่คนเดียว ในร้านจนนายเข้ามา นายเดินเข้ามาในร้านพอดี หวานกอดนายแล้วเล่าทุกอย่างให้ฟังอยู่ๆ พ่อก็โผล่มาที่ร้าน หวานรีบพานายไปซ่อนกลัวว่าพ่อจะเห็นที่เรากอดกัน หวานรีบพานายไปหลังร้านหลบพ่อแต่พ่อเดินเห็นสะกอน รีบวิ่งมาเรียกดังมาก หวานรีบซ่อนนมออเตอร์ไรซ์คั้นแล้วให้ขบออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อกลับมาที่คอนโดหวานแปลกใจมากกว่าทำไมไฟในห้องจึงถูกเปิดทุกดวง หรือว่าหวานลืมปิดตอนที่ออกไปเมื่อเดินเข้าไปก็ต้องตกใจ

เมื่อเห็นพ่อกับแม่นั่งอยู่ในห้อง พ่อดำ่ว่าที่หวานวิ่งหนีไปกับผู้ชายเมื่อกลางวันนี้ แกรมเป็นผู้ชายที่โหนกก็ไม่รู้ท่าทางไม่เอาการเอางานดูเหมือนพวกเกกมะเหรกเกเร ถึงจะอธิบายยังไงพ่อก็ไม่ฟัง เช้าวันต่อมามี Order เยอะมาก ลูกค้าสั่งตั้ง 200 กล่องและให้จัดส่งภายในเที่ยงนี้

ดาร์ : โอ๊ยแกจะทำทันไหมเนี่ย

ฉันท : ทันคิดแก

แนน : วันนี้ฉันทกับดาร์มีเรียนตอนเช้าคงจะไปส่งขนมให้แกไม่ได้นะ

ดาร์ : เออ แล้วพนักงาน Part-time แกไปไหนละ ฉันทไม่เห็นมาหลายวันแล้ว

ฉันท : เขาลาไปดูแลแม่ที่ป่วยต่างจังหวัดอ๊ะแก

แนน : ฉันทว่าแกต้องรับพนักงานประจำแล้วแหละ คิดจะลาอีกลาแบบนี้ไม่ไหวจะแก

ฉันท : เตี่ยฉันทจะลองติดป้ายรับสมัครดูละกัน

วันนี้ลูกค้าเต็มร้านจะเอาเวลาไหนไปส่งขนมให้ลูกค้าก่อนเที่ยงหวานกำลังลุ้นกับการทำขนม และเสิร์ฟกาแฟให้ลูกค้า บังเอิญว่านายโผล่มาพอดี จึงให้เขาช่วยเสิร์ฟกาแฟและขนมให้และกว่าลูกค้าจะหมดร้านเล่นเอาเราเหนื่อยแทบจะเป็นลม

ฉันท : ลูกค้าหมดแล้ว ขอบใจนายมากนะที่มาช่วยฉันทพอดี

นาย : ไม่เป็นไร แล้วลูกค้าเยอะอย่างนี้ทุกวันเลยเธอ

ฉันท : ก็ไม่ทุกวันหรอกแต่บังเอิญวันนี้พนักงาน Part-time ลาพอดี เลยไม่มีคนช่วยตอนนี้นฉันท ก็กำลังจะรับสมัครพนักงานประจำอยู่

นาย : จ้ะผมขอสมัครเป็นพนักงานประจำได้ไหม

ฉันท : อย่างนายเนี่ยจะทำได้ วันนั้นทำแก้วจานแตกไปไม่รู้ก็โง่ ลูกค้าฉันทไม่หนีไปหมด ร้านก็ดีแล้ว

นาย : คุณเชื่อผมสิผมทำได้ ผมจะต้องพิสูจน์ให้พ่อคุณเห็นว่าผมเลิกเกเรแล้ว พ่อคุณจะได้รู้ว่า ผมดูแลลูกสาวเขาได้ (ยิ้ม)

ฉันท : อะไรของนายเนี่ย ลองดูก็ได้มีอะไรเสียหายอีกฉันทักตั้งค่นายนะ

นาย : ครับ

หลังจากที่นายทำงานได้สักพักหนึ่ง นายขยันขันแข็งไม่เคยมาสาย แต่วันนี้มีวัยรุ่นกลุ่มเดิมมาที่ร้าน ทะเลาะกันข้าวของเสียหายหมดทุกอย่าง นายโดนพวกนั้นกระแทบที่ร้านฟังลูกค้าหนีหายไปหมด ไม่มีใครมากินที่ร้านอีกเลยจากที่ทุกอย่างกำลังดี ตอนนีพอรู้อเรื่องทุกอย่างเราทะเลาะกันพ่อตบหน้าหวาน แล้วผู้ชายคนนั้นออกจากร้านไป

บอกให้เลิกยุ่งกับผู้ชายคนนั้นแล้วไปเรียนตามทีบอกไว้ หวานตัดสินใจหนีออกมาอีก เก็บตัวไม่ออกไปไหน ไม่เจอเพื่อนและไม่ติดต่อใครอีกเลย

พลังสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน

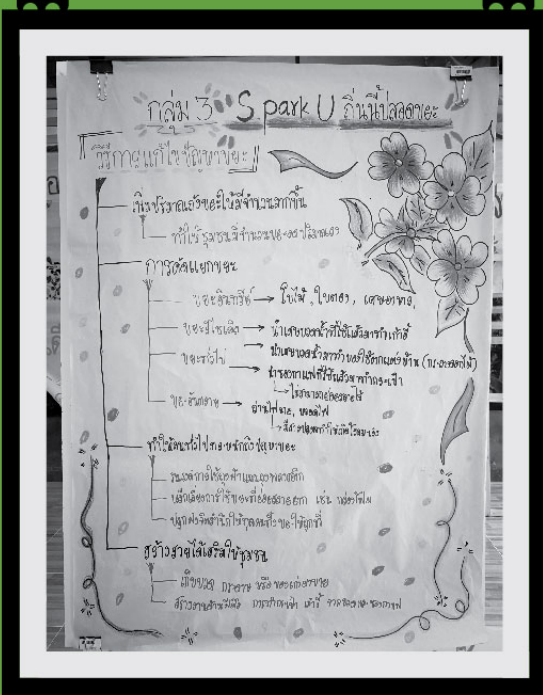
ที่ไหนมีกิจกรรมดีๆ มีพื้นที่สร้างสรรค์มีการ
ร่วมมือกันทำสิ่งดีๆ เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง
ที่นั่น ศิลป์สร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย
ภูมิปัญญาไทยยั่งยืนจะตามลงพื้นที่ไปเก็บ
ข้อมูลและการทำงานของพวกเขามาฝาก
ฉบับนี้ก็เช่นกันเรามีเรื่องราวที่น่าสนใจมา
ฝากมากมายเริ่มที่หมู่บ้านสาวะดี ตำบลสาวะดี
อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น หมู่บ้านที่สามารถ
จัดการปัญหาขยะได้อย่างดีเยี่ยม เพราะจากปี 2556
ที่ผ่านมา ปัญหาขยะที่เคยมีสะสมต่อวันถึง 20 ตัน
ได้ลดลงเหลือเพียง 6 ตันในปี 2560 นี้
แต่ก็ยังเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้เทศบาล
ตำบลสาวะดีต้องจัดการกับมันและ
ปลายปีนี้เทศบาลตำบลสาวะดี
ได้ไปเจรจากับเทศบาลนคร
ขอนแก่นเพื่อนำเอาขยะที่มีอยู่ 6
ตันไปทิ้งเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าโดย
ตกลงเจรจาที่จะต้องจ่ายเงินค่ากำจัด
ขยะมากถึง 6 แสนบาทต่อปี...มันช่าง
มหาศาลจริงๆ

ดีเยี่ยมจนไม่มีขยะจะทิ้ง และไม่มีขยะจะขาย แต่ขยะจะมีมากในช่วงงานเทศกาล ซึ่งจัด
ที่วัดไชยศรี วัดที่มีรูปปั้นแค้นหรือภาพจิตรกรรมฝาผนังที่งดงามและมักจะมีนักท่องเที่ยว

มาเยือน พร้อมกับการจัดกิจกรรมอยู่เนืองๆ และผลที่เหลืออยู่ทุกครั้งที่จัดงานคือขยะที่ทางวัดต้องหามาจัดการและคัดแยกเพื่อให้
เทศบาลมาเก็บต่อไป

นอกจากปัญหาขยะในวัดช่วงเทศกาลที่พบแล้ว ปัญหาใหญ่คือขยะในโรงเรียน ซึ่งมีโรงเรียนประถมและโรงเรียนมัธยมในพื้นที่ที่มีขยะให้
ไปเก็บทุกวัน โดยพบว่าเด็กนักเรียนไม่ได้คัดแยกขยะก่อนทิ้ง แต่จะทิ้งรวมกันทั้งขยะที่ขายได้ ขยะเปียก ขยะพิษ และขยะรวม ทำให้เป็นภาระ
ของเทศบาลที่ต้องไปเก็บเพื่อนำไปจัดการ โดยหากอุดช่องโหว่ตรงจุดนี้ได้ จะทำให้บ้านสาวะดีทั้งหมดหมู่บ้านปลอดขยะได้

ตามมาด้วยกิจกรรมการพลเมืองเด็กสร้างสื่อดี.. ชุมชน 3 ดีวิถีสุขร่วมสร้างเจ้าบ้านที่ดีในชุมชนบ้านแหลมกรวด จากการทำงานอย่างขยันขันแข็งวันนี้เด็กๆ โรงเรียนบ้านแหลมกรวด ตำบลคลองขนาน อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่ ได้ออกเดินทางไปยังชุมชนเพื่อค้นหา เรียนรู้ และสัมผัสเรื่องราววิถีชุมชน นักสื่อสารเล่าเรื่องของดีชุมชน... เพื่อสร้างเส้นทางที่ร่ำรวยเกี่ยวกับชุมชนบ้านแหลมกรวดผ่านการบอกเล่าจากคนในชุมชน และประธานกลุ่มท่องเที่ยวชุมชนบ้านแหลมกรวด เพราะแหลมกรวดมีมนต์เสน่ห์ที่ความเก่าแก่ ร่องรอยทางประวัติศาสตร์ พร้อมอุดมสมบูรณ์ไปด้วยกุ้ง หอย ปู ปลา และหอยชักตีนขึ้นชื่อ เป็นการลงพื้นที่ค้นหา ข้อมูลสื่อดีเรื่องราวในชุมชนผ่านภาพถ่ายและสารคดี เรื่องราวการทำงานของเด็กและเยาวชนในการลงพื้นที่ชุมชนในครั้ง นี้จะคืบหน้าอย่างไร ไม่นานนี้เราจะนำมาเล่าให้ฟังกันอีก ในครั้งหน้า ติดตามกันได้นี่..

โครงการปลูกใจเมืองสวาทวิถีสีเขียว จังได้เริ่มต้นขึ้นหลังจากเมื่อปี 2560 ที่ผ่านมานี้ เครือข่ายสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนอีสาน โดยแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้เข้าไปสปาร์คเด็กนักเรียนในโรงเรียนสวาททิพย์ทาสรรพ์ เพื่อให้รู้จักคัดแยกขยะ ทั้งขยะ และวางแผนการจัดการขยะระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว จนนำมาสู่การเปิดแผนเพจ "ปลูกใจใสสะอาด" ขึ้น และมีการรณรงค์จัดการปัญหาขยะในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง

แต่ในปีนี้จากการรณรงค์ในโรงเรียนได้มีการขยายพื้นที่ออกสู่ชุมชน โดยได้เชิญตัวแทนชุมชน ตัวแทนเทศบาล มาเข้าร่วมระดมสมองเพื่อหาทางจัดการขยะกันอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีเป้าหมายจากวันนี้จนถึงเดือนตุลาคม สวาทถึงจะต้องลดปริมาณขยะลงให้ได้ โดยเฉพาะในโรงเรียน ทั้งสองแห่งในพื้นที่ โดยแผนการรณรงค์มีตั้งแต่การเดินทางรณรงค์ในพื้นที่เมื่อวันเสาร์ที่ 16 มิถุนายนที่ผ่านมา และการวางแผนรณรงค์ในระยะสั้นคือการจัดประกวดวาดภาพในระดับประถม มัธยมต้นและมัธยมปลาย โดยจะจัดในวันที่ 2 สิงหาคมนี้ พร้อมๆ กับการประกวดโครงการของทั้ง 3 ระดับ เพื่อลดปัญหาขยะในโรงเรียนอีกด้วย

นอกจากนั้นในขั้นตอนต่อไปคือการนำเอานวัตกรรมที่ได้จากการจัดการขยะ มาโชว์และแลกเปลี่ยนไอเดียกันในตลาดนัดขยะ ซึ่งจะจัดให้ตรงกับวันที่เทศบาลรับซื้อขยะจากชุมชน เพื่อจะได้ให้ทุกภาคส่วนเห็นว่าขยะที่มีอยู่นั้นนอกจากเอามาคัดแยกและขายแล้วยังสามารถเอาไปแปรรูปและทำเป็นสิ่งประดิษฐ์สิ่งของได้อีกหลากหลาย นี้อีกภารกิจที่ชาวเมืองสวาทได้ประกาศเจตนารมณ์ร่วมกันเพื่อจะจัดการขยะในชุมชนให้หมดไป ดังที่ท่านพระครูบุญชยากร ได้บอกเอาไว้ว่า ใจใสใจสะอาด ปราศจากขยะ เพราะหากเราจัดการขยะในใจเราได้ฉันทใจเราก็จะสามารถแก้ปัญหาขยะนอกหัวใจเราได้ฉันทนั้น

มาต่อกันที่บ้านหนองโนใต้ อำเภอนาคนู จังหวัดมหาสารคาม ไปดูเด็กหมอลำหุ่น คณะเด็กเทวดากัน วันนี้เด็กมาช่วยกันเก็บขยะในป่า มาปั้นหุ่นควายโนเสาร์ (เลียนแบบไดโนเสาร์ยักษ์) ตั้งใจจะนำไปแสดงพร้อมกับการเล่านิทาน เรื่องทรัพย์สินพรพา เป็นประติมากรรมขยะที่น่าสนใจ เป็นการลดขยะ และทำให้เด็กรู้จักคุณค่าที่จะเกิดขึ้นด้วยสองมือของเขาเอง น่าชื่นชมมากๆ

เรื่องราวที่ศิลปินสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน นำมาเล่าให้ฟังในครั้งนี้เป็นเพียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพียงแค่ 3 พื้นที่เท่านั้น ...เรายังมีกิจกรรมการทำงานของพื้นที่อื่นๆ อีกหลากหลาย ซึ่งจะนำมาเล่าสู่กันฟังอีกในฉบับถัดๆ ไป... รับรอง น่าสนใจและโดดเด่นไม่แพ้กันเลยทีเดียว...

"ตัวอักษรตาชูดุ๊ก"

มาเล่นกันเถอะ มาเล่นกันเถอะ!!... มาเล่นเกมชูดุ๊กแบบ 9x9 กันดีกว่า... จากฉบับที่ผ่านมาเราได้นำเกมชูดุ๊กแบบตัวอักษรมาให้ได้เล่นกัน ฉบับนี้เรามีเกมสนุกๆ อย่างชูดุ๊กขนาด 9X9 ซองมาให้เล่นกันอีกแล้ว... เปลี่ยนจากตัวอักษรมาเป็นตัวเลขกันดีกว่า...

Sudoku อ่านออกเสียง “ซู – โด – กู” คือเกมปริศนาตารางตัวเลข ที่ผู้เล่นจะต้องเติมตัวเลขลงในช่องว่างของตาราง โดยจะต้องใช้ตัวเลขไม่ให้ซ้ำกัน และใช้ตัวเลขแต่ละตัวได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ทั้งในแถวของแนวดิ่ง แนวนอน ผู้เล่นจะต้องใช้หลักเหตุผลและผลหรือตรรกะ (logic) ในการไขปริศนาที่โดยดูจากข้อมูลตัวเลขที่ให้มี

รู้หรือไม่เกมชูดุ๊กนั้นนอกจากจะช่วยในการคิดวิเคราะห์ ฝึกความจำ ฝึกการใช้ตรรกะ ฝึกความอดทน มีสมาธิแล้ว ยังช่วยฝึกการสังเกต การให้สายตา เพราะต้องมองตัวเองในตารางและหาความสัมพันธ์ของเลขแต่ละช่องอีกด้วยนะ ประโยชน์ขนาดนี้รอช้าอยู่ทำไม มาหาคำตอบในตารางกันดีกว่า...

วิธีการเล่นก็ไม่ยาก ให้นำตัวเลข 1-9 มาเติมลงในช่องว่างของตาราง 9X9 โดยที่ในแต่ละกรอบสี่เหลี่ยมย่อย จะมีตัวเลข 1-9 ที่ไม่ซ้ำกันทั้งแนวดิ่งและแนวดิ่ง หากซ้ำกัน ต้องลองดูใหม่เพราะถ้าทำผิดไว้ที่ใดที่หนึ่งจะผิดไปหมดทั้งตารางเลยนะ

ปริศนาของชูดุ๊กที่นำมาฝากกันนั้นมันคงไม่ยากเกินที่เราจะหาคำตอบได้จริงไหมขอแค่ใช้ความคิดอย่างรอบคอบ เราก็จะสามารถแก้ปริศนานี้ได้แน่นอน หาคำตอบอย่างใจเย็นๆ ลองพยายามดู ลู๊ๆ นะ

7	1	8	3			4	9
5	3		9	8			
				2		5	3
	4	9					6
3	5					8	1
9					5	1	
8	9		3				
			1	5		3	8
2	3			1	4	8	7

ชูดุ๊ก

ปริศนา , ตาราง 9 ช่อง

9X9

ได้คำตอบแล้วส่งมาที่ แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ที่อยู่ 979/118 ชั้น 34 อาคารเอสเอ็ม ทาวเวอร์ ถนนพหลโยธิน แขวงพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร 10400 (วงเล็บมุมซองว่า ไขปัญหาประลองปัญญา) หรือส่งมาทางอีเมลได้ที่ : ruethairat.jah@gmail.com

สำหรับคำตอบที่ส่งมาจะถูกสุ่มคัดเลือกเพียง 10 คำตอบเท่านั้น เท่านั้น เพื่อจะได้รับ เสื้อยืดคอกอกลมสีจาว Media Social as School สื่อเป็นโรงเรียนของสังคม

ดูผลงานกิจกรรมในอดีตที่ผ่านมาได้ที่ www.facebook.com/art.culture4h

** ประกาศ! ผู้สนใจสมัครเป็นสมาชิกวารสารหรือยกเลิกการเป็นสมาชิก แจ้งได้ที่ ruethairat.jah@gmail.com

ความดีทำได้ทุกวัน

ชื่อผลงาน : **ทำดี...ทำได้ทุกวัน**

เจ้าของผลงาน : ทีม Greentea จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ประเภท ไปสเตอร์

จากโครงการจิตอาสาพลังแผ่นดิน ทำดีทำได้ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้

ร่วมเป็นจิตอาสาพลังแผ่นดิน โครงการ ทำดี ทำได้ทุกวัน เริ่มต้นวันนี้
#feedDD #pings #palangpandin #D7days

